

& tu lendes, & pedilos, & lumbicos. Illæ de se fundunt oleum, vinum, & balsamum; & tu de te sputum, urinam, & stercus. Illæ de se spirant suavitatem odoris; & tu de te reddis abominationem fætoris. Qualis est arbor, talis est fructus; non enim potest arbor mala fructus bonos facere. Quid est enim homo secundum formam, nisi quedam arbor inversa? Cujus radices sunt crines, truncus est caput cum collo; cuius stipes est pectus cum alvo, rami sunt ulnae cum tibiis, frondes sunt digiti cum articulis. Hoc est folium, quod à vento rapiatur, & stipula, quæ à sole siccatur.

Idem. Si quis autem ad senectutem processerit, statim cor ejus affligitur, & caput concutitur, languet spiritus, & foetet anhelitus, facies rugatur, & statura curvatus, caligant oculi, & vacillant articuli, nares affluunt, & crines defluunt, tremit tactus, & deprimit actus, dentes putrescent, & aures fordecent. Senex facilè provocatur, difficilè revocatur, citò credit, & tardè discredit, tenax, & cupidus, tristis, & querulus, velox ad loquendum, & tardus ad audiendum, laudat antiquos, spernit modernos, vituperat præsens, commendat præteritum, suspirat, & aoxiatur, torpet, & infirmatur.

Idem. c. 4. Qui fertur esse tam detestabilis, & immundus, ut ad ejus contactum fruges non germinent, arefacant arbusta, moriantur herbæ, amittant arbores fœtus, & si canes

inde comederint, in rabiem effrantur.

Plin. lib. 7. cap. 7. Miseret, atque etiam pudet æstimantem, quæ sit frivola animalis superbissimi origo, cum plerumque abortus causa sit odor à lucernarum extinctu. His principiis nascuntur tyrannis, his carnifex animus. Tu, qui corporis viribus fidis, tu qui fortunæ munera amplexaris; tu ne alumnum quidem ejus existimas, sed partum: tu, cuius semper in victoria est mors: tu, qui te Deum credis, aliquo successu tumens, tanti perire potuisti; atque etiam hodie minoris potes, quantulo serpentis iæsus dente, aut etiam, ut Anacreon Poeta, acino anæ passæ, ut Fabius Senator Praetor, in lactis hausto uno pilo strangulatus. Id demum profecto vitam æqua lance pensabist, qui semper fragilitatis humanæ memor fuerit.

Innocent. III. lib. 5. cap. 1. de Contempt. Mund. Vivus producit stercus, & vomitum; mortuus producit putredinem, & foetorem. Vivus hominem uniuersum impinguabit; mortuus vermes plurimos impinguabit. Quid enim foetidius humano cadavere? Quid horribilius homine mortuo? Cujus gratissimus erat amplexus in vita, molestus etiam erit aspectus in morte. Quid ergo prosunt divitiae? Quid epulæ? Quid delitiae? Non liberabunt à morte, non defendent à verme, non eripient à foetore. Qui modo sedebat glorioſus in throno; modò jacet despectus in tumulo. Qui modo fulgebat ornatus in aula; modò fôdet nudus in tumba.

Qui

Qui modò vescebatur delitiis in cænaculo; modò consumitur à vermis in sepulchro.

S. Bernard. c. 3. Medit. Sic in non hominem vertitur omnis homo. Cur ergo superbis homo, attendens, quod fuisti vile semen, & sanguis coagulatus in utero: deinde miseriis hujus vitæ expositus, & peccato: posteà vermis, & cibus vermium futuris in tumulo? Quid superbris, pulvis, & cinis: cuius conceptus culpa, nasci miseria, vivere poena, mori angustia. Unde superbbit homo, cuius conceptio culpa, nasci poena, labor vita, necesse mori. Cùr carnem tuam pretiosis rebus impingis, & adornas, quam post paucos dies vermes devoraturi sunt in sepulchro; animam verdò tuam non adornas bonis operibus, quæ Deo, & Angelis ejus, præsentanda est in Coelis?

Euseb. de Præparat. Evangel. lib. 11. cap. 7. Natura enim nostra inter ortum, & mortem, consistens, instabilis quædam, & quasi phantastica est; nam si mentem collegebis, ac ipsam comprehendere omnino volueris: quemadmodum aqua manibus hausta, quanto magis premitur, tanto citius defluit; sic mutabilia cupæta, quanto magis ratis prosequitur, tanto magis amittit. Cum enim omnia sensibilia in fluxu sint, continuè fluunt, atque corruptuntur, nec eadem unquam permanere possunt. Fluvium autem eudem bis intrare secundum Heraclitum impossibile est: quare nec mortalem substantiam, si interato

consideres, eamdem habitu esse, dices, sed mirabili commutationis velocitate modò dissipatur, modò contrahitur, imò verdò noa rectè dixi modò, & modò; cum simul aliud adsciscat, aliud perdat, & aliud habeat ab eo; ita nunquam ad esse pervenire potest, nunquam enim generatio ejus stat. Embrio à spermate, deinde infans, puer, adolescentis, vir, senex, decrepitus, ac quibuslibet primis corruptis ætatibus ad novas veniens, tandem omnino moritur. Ridiculos ergo sumus homines unam timentes mortem, qui multoties jam mortui sumus, & saepius moriemur. Non enim extincio ignis, aeris solummodo generatio est, ut Heraclitus dicebat; sed apertius hoc ipsum in nobis quoque videtur. Corrumptur enim juvenis in virum, vir in senem, puer in juvenem, infans in puerum, & qui heri fuit, in eum, qui est hodiè, quique hodiè est, in crastinum: manet autem nullus idem. Nullus enim est idem, sed in uno momento circa phantasmatæ, circa unam, & communem terram influentem, ac reflucentem, omni momento commutatur. Quomodo enim si sumus iidem; aliis nunquam antea gaudemus? Alia modo amamus, atque odimus, alia laudamus, atque vituperamus; aliis verbis utimur, aliis passionibus movemur, non eamdem figuram, non eamdem de rebus sententiam, habentes? Non enim possibile est sine commutatione aliis nunquam antea commoveri, nec qui alias, atque alias mutatur, idem profectò est.

Quid

Quid si idem non est , nec est , sed fluit continua mutatione ; sensus autem ignorantia ipsius entis fallitur , & esse putat , quod non est ; quid igitur verè ens est ? Quod æternum est , quod ortum non habet , quod incorruptible , quod nullo tempore mutatur . Mobile tamquam tempus est , & mobilis materia conjunctum ; fluis semper , & quasi corruptionis , atque generationis vas , nihil retines . Unde prius , atque posterius , & fuit , & erit , nil omnino sunt . Quod verò ex tempore esse videtur , quod adesse dicimus , & nunc dicimus hoc ipsum , tanquam fulgur velociter transit . Quare cum tempus mensurae sensibilium sit , cùmque ipsum nunquam sit ; aptè dicemus , ipsa sensibilia nunquam permanere , nec entia esse .

Chrys. in Psal. 36. Conturbatur homo , & finem admittit : conturbatur , & tanquam nunquam ortus extinguitur : conturbatur , & priùsquam ad tranquilitatem redeat , demergitur : ut ignis inflammatur ; & ut stipula in cinerem redigitur : ut procella majorem in modum attollitur ; & ut pulvis de medio tollitur : ut flamma exuscitatur ; & ut fumus dilabitur : ut flos decorem suum ostentat ; & ut fœnum marcescit : ut nubes expanditur ; & ut gutta immunitur : ut bulla intumescit ; & ut scintilla extinguitur . Conturbatur , & divitiarum cœnam tantum secum afferit : conturbatur , ut fœtorem lucretur : conturbatur , ac sine ullo perturbationis fructu absedit . Ipsius sunt perturbationes ; aliorum deli-

tiæ : ipsius curæ ; aliorum oblectamenta : ipsius afflictiones ; aliorum fructus : ipsius disruptiones ; aliorum voluptates : ipsius maledictiones ; aliorum cultus , atque obsequia . Adversus eum gemitus excitantur ; & apud alios rerum copia est : adversus eum lacrymæ profunduntur ; & apud alios opes sunt . Ipse in inferno excruciantur ; & alii persæpè in ipsius bonis luxu diffluentes cantillant . Verumtamen vanè conturbatur omnis homo vivens . Homo , qui vitam ad breve tempus velut commodatò accepit : homo , mortis debitum citrà moram persolvendum : animal voluntate , animique inductione indomitum in prohibita nullo magistro præcepta , spontaneæ insidiæ callidus , ad scelus ingeniosus , ad iniuritatem proclivis , ad avaritiam inexplebilis , ad alieni cupiditatem jactabundus , spiritus insolenti verborum temeritate præditus : ferox ; sed qui facile frangatur : audax ; sed qui facile superetur ; arrogans lumen , insolens pulvis , inflatus cinis , scintilla , quæ facile extinguitur , flamma , quæ facile marescit , lucerna , quæ facile evanescit , folium , quod facile corrumpitur , fœnum , quod facile exsiccatur , herba , quæ facile emoritur , natura , quæ semper absumentur : qui hodiè communatur , & cras diem extremum obit ; qui hodiè in opibus , & cras in sepulchro est ; hodiè in diademe , & cras inter vermes ; hodiè in thesauris , & cras in tumulo ; qui hodiè est , & cras esse desinit ; qui nunc exultat , ac gloriatur ,

&

& paulò post luget ; qui in prosperis rebus intolerando fastu est , & in calamitatibus nullam consolationem admittit ; qui seipsum ignorat , & quæ supra se sunt curiosè inquirit ; qui quod præsens est nescit , & de futuris nugatur ; qui natura mortalis est , & qua est superbia , sempiternum se putat : ille , inquam , perturbationem omnium pervium domicilium , variarum febrium ludricum , quotidianarum calamitatum gymnasium , promptum mœroris omnis conceptaculum . O quanta est vilitatis nostræ tragedia ! Quantus infirmitatis nostræ triumhpus ! Oquot , & quanta dixi ! Nec tamen quidquam propheticâ voce aptius , accommodatiusque reperi , dicente : Veruntamen vanè conturbatur omnis homo vivens ; minus profectò quam cadaver utilitatis habent ea , quæ in hac vita splendida , & luculenta sunt .

Cap. 9. Senec. epist. 72. Summum bonum est , quod honestum est : & quod magis admireris , unum bonum est , quod honestum est ; cætera falsa , & adulterina bona sunt .

§. 2. Marc. Anton. de vita sua , lib. 2. Humanæ quidem vitæ tempus momentum est , natura fluxa , sensus obscurus , totius corporis temperamentum putrescit facile , anima vaga est , fortuna , quæ sit , difficile est conjicere , fama incerta est : atque , ut summam rei dicam , omnia , quæ ad corpus pertinent , fluvii naturam habent , quæ ad animam insomni , & fumi : vita bellum est , & peregrinatio , fama post mor-

tem oblivio est . Quid ergo est , quod tutò hominem possit deducere ? Philosophia . Ea verò in hoc consistit , ut genium , quod in te est , incontaminatum conserves , atque illæsum , voluptatibusq ; & doloribus superiorē : ut nihil frustrà , nihil fictè , aut falso , agas : nihil cures ; agat nec quicquam aliis , aut omittat : preterea , ut ea , quæ accident , fatovè eveniunt , ita accipias , tamquam iudea missa , unde tu quoque veneris : postremò tu placido mortem animo expectes .

LIBRO IV.

Cap. 1. Aug. in Manual. Si quotidie oportet , nos tormenta perferre , si ipsam gehennam longo tempore tolerare , ut Christum in gloria sua videre possimus , & sanctis ejus sociari ; nonne dignum esset pati omne , quod triste est ; ut tanti boni , tantæque gloriæ , participes habeamus , &c.

Idem Augustin. lib. de Libero Arbitr. c. 3. Tanta est pulchritudo justitiae , tanta jucunditas lucis æternæ ; hoc est , incommutabilis veritatis , atque sapientiae , ut si non liceret amplius immanere , quam unius diei mora ; propter hoc solum innumera-biles anni hujus vitæ plenæ delitiis , & circumfluentia temporalium bonorum , rectè , meritèque contemeretur . Non enim falso , aut parvo , affectu dictum est : Quoniam melior est dies una in atriis tuis super millia .

Cap. 1. §. 3. Boet. lib. Compos. 7.
Exi-

Exiguæ in mundo regionis quarta ferè portio est, sicut Ptholomæo probantè dicisti: quia nobis cognitis animantibus incolatur. Huic quartæ, si quantum maria, paludesque premunt, quantumque siti vasta regio distenditur, cogitatione subtraxeris; vix angustissima inhabitandi hominibus area relinquetur. In hoc igitur minimo puncti quodam puncto circumscripti, atque conclusi, de pervulganda fama, de proferendo nomine cogitatis? At quid habet amplum, magnificumque, gloria, tam angustis, exiguisque limitibus arctata?

Cap. 2. §. 4. Chrysost. in 2. ad Corin. hom. 26. Ubi nunc, quæso, Alexandri tumulus est? Fac mihi, eum ostendas, diemque, quo vitam cum morte commutavit: at Christi servorum tam splendida sepulchra sunt, utque urbem omnium præstantissimam, maximèque regiam occupant, & dies noti, atque sapientiae, ut qui festi à toto orbe agitantur. At illius tumulum familiares quoque ignorant; horum autem Barbari quoque exploratum habent, ac sepulchra eorum, qui crucifixo servierunt, regias aulas splendore excedunt, non tam magnitudinis, aut pulchritudinis ædificiorum ratione, (nam hæc etiam ex parte superant) quam quod multò majus est, coenitium studio, & alacritate; nam, & ille, qui purpuram gestat, ad sepulchra illa se confert, ut ea exosculetur, abjectoque fastu supplex stat, sanctosque obsecrat, ut ipsi apud Deum sibi præsidio sint, atque ut

tectoriorum opificem, & pescatorum, & quidem vita functos patronos habeat, precibus iis contendit, quia diadema vincere est, &c.

Cap. 3. August. de Civit. cap. 8. Deus gratis se vult coli, gratis se vult diligi; hoc est, castè amari: non propterea se amari, quia dat aliquid præter se; sed quia dat se. Qui ergo invocat Deum, ut dives fiat, Deum non invocat; hoc enim invocat, quod ad se vult venire: quid enim est invocare, nisi vocare in se? Nam cum dicitur: Deus, da mihi divitias, non vis, ut ipse Deus ad te veniat, sed vis, ut divitiae veniant ad te. Si autem Deum invocares, ipse ad te veniret, ipse esset divitiae tue; nunc autem vis habere arcum plenam, & inanem conscientiam: Deus non implet arcum, sed pectus, &c.

Cap. 4. Albertus Magnus, lib. 7. cap. 31. Tot igitur, & tanta sunt ibi gaudia, quot omnes Arithmetici hujus mundi non possent ea numerare, nec Geometrici mensurare, nec Gramatici, Dialectici, Rhetorici, aut Theologi, explicare; quia nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor, &c. Gaudebunt enim Sancti supra se de Dei visione; infra se, de Cœli, & aliarum creaturarum corporalium pulchritudine; intra se, de corporis glorificatione; extra se, de Angelorum, & Hominum, associatione. Deus omnes sensus spirituales ineffabili dilectione reficiet, cum ipse sit objectum omnium sensuum spiritualium futurus. Erit namque Deus speculum visui,

cithara

cithara auditui, mel gustui, balsamum olfactui, flos tactui. Ibi erit candor lucis æstivalis, amoena vernalis, abundantia autumnalis, requies hyemalis.

§. 3. S. Anselm. lib. de Similitudine, cap. 71. Quo tunc replebitur justus gaudio? Adhuc tamen ad cumulum beatitudinis suæ aliud habebit, unde magis possit gaudere: quia enim quisque, sicut se, alterum amat. Patet: quia sic de illius fœlicitate, ut de sua gaudebit. O quot igitur, & quanta gaudia quisque obtinebit, qui de tot, & tantis beatitudinibus Sanctorum jubilavit! Quod si tantum de aliis, quos ut se diligit, gaudebit; quantum de Deo, quem supra se diligit, exultabit?

Cap. 5. §. 1. Augustin. lib. de Spiritu, & Anima. Tantùm unusquisque gaudebit de Beatitudine alterius, quantum de suo ineffabili gaudio; & quot socios habebit, tot gaudia habebit. Quidquid expedit, & quidquid delectat, ibi est; omnes divitiae, omnis requies, omne solarium. Quid enim ibi deesse potest, ubi Deus est, cui nihil deest? Omnes ibi cognoscunt Deum sine errore, vident sine fine, laudent sine fatigazione, amant sine fastidio, & in hac dilectione requiescent pleni Deo.

Cap. 8. §. 1. S. Bernard. in Medit. Dic mihi: Ubi sunt amatores mundi qui ante pauca tempora nobiscum fuerunt? Nihil ex eis mansit, nisi cineres, vermes. Attende diligenter, quid sunt, & quid fuerunt: homi-

nes fuerunt sicut tu, comedenter, biberunt, riferunt, duxerunt in bonis dies suos; in punto autem ad inferna descenderunt: hic caro eorum vermis; illic autem eorum animæ ignibus deputantur æternis. Denique rursus infœlici Collegio colligati semper in involvuntur incendiis, & qui socii fuerunt in virtutis, erunt, & in pœnis; una enim pœna implicat quos unus amor in crimines ligat. Quid profuit illis inanis gloria, brevis lætitia, mundi patientia, carnis voluptas, falsæ divitiae, magna famula? Ubi risus? Ubi jocu? Ubi ja?antia? Ubi arrogatio? Ubi tanta lætitia? Quanta tristitia, ubi post tantum voluptatem tam gravis succedit miseria? De illa exultatione ceciderunt in magnam ruinam, & magna tormenta.

Cap. 8. §. 2. Sanct. August. lib. 21. de Civit. Dei, cap. 12. Ideo pœna æterna, dura, & injusta, sensibus vindetur humanis: quia in hac infirmitate moribundorum sensuum deest ille sensus altissimæ, purissimæque sapientiae, quo possit sentiri, quantum nefas in illa prima prævaricatione commissum sit.

§. 3. Sanct. Chrysost. Homil. 22. in Matth. Qui in gehenna uritur, & Cœlorum Regnum prorsus amittit. Quæ certè pœna major est, quam cruciatus ille flamarum. Novi autem, quia plurimi pertimescent gehennam; ego tamen illius gloriæ amissionem multò amariorem, quam ipsius gehennæ, dico, esse suppliū. Si verò id non possum sermone monstrare, nihil est omnino miran-

randum : nec enim novimus illorum beatitudinem præmiorum , ut in felicitatem quoque de eorum amissione scire possimus. Nos autem haec absque dubio discemus , cum experiemur edoceri. Itaque tunc aperientur oculi , tunc velamen auferetur , tunc cum ingenti dolore impii videbunt , quid inter bonum æternum , & summum , & hæc fragilia , & caduca , discriminis sit.

§. 4. Idem Chrysostom. ibid. Intolerabilis quidem res est etiam gehenna, (quis nesciat) & supplicium illud horribile : tamen si mille aliquas ponat gehennas, nihil tale dictatorus est , quale est à beatæ illius gloriae honore expelli , exosumque esse Christo , & audire ab illo : Non novi vos.

Cap. 12. Chrysostom. Epist. 5. ad Theodor. Ab experimento rerum tenuum fieri potest, ut accipiamus de magnis aliqua conjectura. Si quando in balneo fueris nimium effervescenti , tūm gehennæ recordaberis : & rursus si quando febre acriore conflagraveris, ad flammarum , quæ illic est, progredere : tūm probè intellige , quia si balneum , & febris adeò nos affligunt , & terrant; quo animo futuri sumus , quando in fluvium ignis inciderimus ?

Idem Chrysost. Homil. 2. in Epist. ad Thessalonici. Quando videris aliquid bonum , & magnum , in præsenti vita , cogita Cœlorum Regnum , & id nihil esse existimabis ; quando terribile, cogita gehennam , & irridebis. Quando te invaserit cupiditas corporalis, reputa , & ipsius pec-

cati voluptatem , quod nullius sit pretii , quod ne habeat quidem voluntatem. Si enim legum , quæ hic sunt latæ , metus tantam vim habet, ut nos à pravis abducat actionibus, multò magis futurorum memoria, supplicium immortale, poena sempiterna ? Si metus Regis terreni à tām multis nos abducit malis ; quanto magis metus æterni Regis ?

Raban. in Ecclesiast. Cum febris valida, paupertas grandis, arripuerint hominem , omne tempus, quod in sanitate , & delitiis , ante consumebat , in oblivionem tradit , & sola miseria, vel ægritudo, occupatum illum tenet , nec jam aliud cogitare permittit: vel si aliquando ei in cruciato constituto quidam pristinæ felicitatis in memoriam venerit , nequam illi refrigerium præstat, sed pœnam accumulat.

S. Hieronym. in cap. 65. Isaiae. Causa lætitiae , & confessionis veri Dei est ; quia æterna angustiarum priorum succedit oblivio. Obliviscetur enim pristina mala , non oblivione memorie , sed bonorum successione , juxta illud : In die bona oblio malorum.

L I B R O V.

CAP. I. §. 3. Dion. Rach. de 4. novissimis, art. 56. Cum igitur tanta sit dignitas hominum , qui ad tam præstantissimum finem , ad Angelicam felicitatem , ad æternam sui glorioissimi Creatoris fruтивam, ac claram , contemplationem, sunt conditi ; nonnè ineffabiliter magna est ingratitudo, vilitas, atque stul-

stultitia , carnalium, iniquorumque hominum , qui à Creatore suo se avertentes , & tantum beatitudinem non curantes , in rebus carnalibus, caducis , vanis , immundis , ac viliis , felicitatem suam constituunt; hoc est in voluptatibus carnis , in terrenis divitiis , in honore , laude, ac gloria, temporalibus, transitoriis, & humanis ? Quicumque enim peccat mortaliter , creaturam Creatori præponit , & in re creata caduca constituit sibi finem , inhærendo tali rei magis quam Creatori : quod est maxima Creatoris injuria , & aspernatio beatitudinis æternalis, ad quam nos ipse plasmavit.

Marc. Anton. Imperat. de vita sua, lib. 5. Manè cum gravatim à somno surgis in promptu tibi sit cogitare , te ad humanum opus facendum surgere. Itaque ergo (dices) gravitate accedo ad agenda ea, quorum causa natus sum , ac propter quæ in hunc veni mundum ? Scilicet in hoc factus , ut decumbens in lecto me ipsum calefaciat ? Atqui hoc jucundus est. Ergo nè ad voluptatem natus es, non ad agendum ? Non vides plantulas , passerculos, formicas , araneas , apes , singula hæc suo intenta officio ; tu vero ea, quæ sunt hominis, obire reculas, nec ad id te confers , quod naturæ tuæ convenit ? Atvero quiete opus est, sanè ; sed , & huic modum statuit natura, perinde, ut & edendi, bibendi. Atqui ut ultrà modum , & id quod satis est procedis ; in rebus vero agendis intrà modum subsistis. Fuit hoc, eò, quia te ipsum non di-

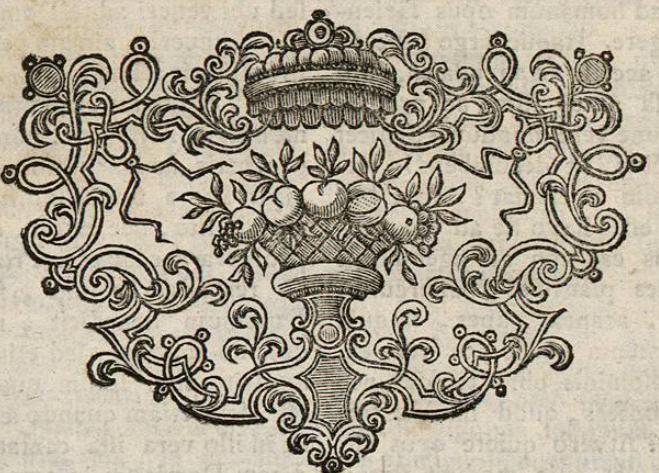
ligis ; alioquin enim , & naturam tuam , ejusque voluntatem , diligeres. Etenim alii , qui suas artes amant, operibus suis ita incumbunt, ut nec bañeorum , nec cibi curam habeant ; tu naturam tuam non tanti facis, quanti aut tornator , aut histrio suam artem , quanti ayatus argentum , & inanis gloriæ cupidus gloriam suam. Hi enim, quarum rerum studio tenentur, dum , eas augere possint, cibus , & somnum postponunt: at tibi actiones ad societatem spectantes humanam viles videntur , minorique opera digna.

§. 4. S. Aug. in Psalm. 138. 12. In hac nocte , in hac mortalitate vitæ humanæ habent homines lucem, habent homines tenebras, lucem prosperitatem , tenebras adversitatem; sed ubi veneri ad te Dominus Jesus, & habitaverit animam per fidem , & promiserit aliam lucem , & inspiraverit , & donaverit patientiam , & monuerit hominem , non delectari prosperis, ne frangatur adversis; incipit homo fidelis indifferenter uti mundo isto , nec extoli , quando res prosperæ accidunt, nec frangi, quando res adversæ sunt , sed ubique Dominum benedicit , non solùm quando abundat , sed etiam quando amittit , non solùm quando sanus est , sed etiam quando ægrotat , ut sit in illo vera ista cantatio : Benedic Domini in omni tempore: semper laus ejus in ore meo.

Idem. Jam non novimus malum, nisi offendere Deum , & non perdi ci ad illa , quæ promisit : nec novimus bonum , nisi promererit Deum, &

& perduci ad illa , quæ promittit. adjuvare ii homines , etiam in hoc Quid illa bona mundi hujus , & ma- potuerunt. Fortè dices : Deus ea in la mundi hujus ? Indifferenter ha- mea posuit potestate : esto. Nonnè beamus ; quia jam suscepit ab ute- ergo præstat te iis , quæ in tua sunt ro matris nostræ Babylonie cujus potestate , uti liberè , quam de iis , uterus consuetudo , indifferenter ea quæ non sunt in tua manu posita , habentes dicimus : Sicut tenebræ sollicitum esse , animo servili , & ejus , sic & lumen ejus. Nec fœli- abjecto ? Quis autem tibi dixit , citas hujus sæculi nos beatos facit , Deos non is his , quæ penès nos nec adversitas miseris .

Cap. 6. §. 1. Marc. Anton. Imperat. de vita sua , lib. 5. Aut nihil possunt alius , ut cum aliquo juvet ; tu pete , dñi , aut aliquid. Si nihil ; cur comprearis eos ? Si possunt ; cur non magis etiam petis , ut dent tibi , ne quid horum metuas , aut expetas , neque magis doleas , si absit , quām si adsit ? Omnia enim si possunt ta concipe , & quid sit futurum , vide.

IN-

LUGARES DE LA SAGRADA ESCRITURA,

Ex Genesi.

CAP. 13. Leva oculos tuos in directum , & vide à loco , in quo nunc es , ad Aquilonem , & Meridiem , ad Orientem , & Occidentem. Omnem terram , quam conspicis , tibi dabo , & semini tuo usque in sempiternum , lib. 4. cap. 6. §. 1.

Surge , & perambula terram in longitudine , & latitudine sua : quia tibi datus sum eam , ibidem.

Cap. 31. Die , noctuque æstu urebar , & gelu , fugiebatque somnus ab oculis meis. Sicque per viginti annos in domo tua servi vi tibi , lib. 1. cap. 13. §. 2.

Ex Lib. 3. Regum.

Cap. 10. Beati servi , qui hic stant coram te , lib. 5. cap. 1. §. 3.

Ex Job.

Cap. 5. Vidi flatum firma radice , & maledixi pulchritudini ejus statim , lib. 3. cap. 9. §. 1.

Cap. 8. Sicut umbra dies nostri sunt super terram , lib. 1. c. 15.

Cap. 14. Quis mihi hoc tribuat , ut in inferno protegas me , & abscondas me , donec pertranseat furor tuus ? lib. 2. cap. 4.

Cap. 20. Cum satiatus fuerit , arcabitur , æstuabit , & omnis dolor irruet super eum , lib. 3. cap. 10. §. 2.

Ex Psalmis.

2. Tunc loquetur ad eos in ira sua , & in furore suo conturbabit eos , lib. 2. cap. 4.

7. Ne quando rapiat , ut leo , animam meam , dum non est , qui redimat , neque qui salvum faciat , lib. 2. cap. 3. §. 1.

8. Gloria , & honore , coronasti eum , lib. 4. cap. 2. §. 1.

38. Ecce mensurabiles posuisti dies meos , & substantia mea , tamquam nihilum ante te , lib. 1. cap. 12.

Verumtamen universa vanitas , omnis homo vivens , ibid.

39. Multa fecisti tu , Domine , mirabilia , lib. 5. cap. 5. §. 2.

50. Et malum coram te feci , lib. 4. cap. 13. §. 3.

Tibi soli peccavi , ibid.

74. Cum accepero tempus , ego iusticias judicabo , lib. 2. cap. 4. §. 2.

76. Anticipaverunt vigilias oculi mei , turbatus sum , & non sum locutus , lib. 1. cap. 2.

Cogitavi dies antiquos : & annos æternos in mente habui , l. 1. c. 2.

Hh Nunc